

INGEZONDEN.

DE TAAL DER GENEESKUNDE.

„Ik heb het nooit zoo heel erg gevonden, dat in de artikelen, die de Nederlandsche geneesheeren in het *Ned. Tijdschrift v. Geneeskunde* schreven, hier en daar woorden voorkwamen, die geen mooi en geen zuiver Nederlandsch waren, en dat er misschien wat meer Germanismen en Latinismen in stonden, dan noodig was. Maar ik weet, dat anderen daarover anders denken en dat zulks een der redenen is, waarom prof. KLUIJVER zijn artikelen over „De taal der geneeskunde” in ons *Tijdschrift* schrijft en niet in een letterkundig blad.

Maar het wordt nu toch te bar! In het nummer van heden vond ik in één tijdschriftartikel niet minder dan 33 *niet-Nederlandsche* woorden. Er zullen er nog wel meer in zijn, want ik heb slechts aangeteekend, welke woorden in het oog liepen, zooals „adjectiva, composita, substantief, adverbium, accent, possessiva, correct, constructie, syllaben, object, terwijl ik niet erbij rekende woorden als: functie, modern, analogie”.

Drie-en-dertig niet-Nederlandsche woorden in even meer dan 3 bladzijden druks!

Het is weliswaar een ander niet-Nederlandsch, dan waartegen prof. KLUIJVER te velde trekt. Het zijn nu wel geen Germanismen, die door denzelfden professor in ons *Tijdschrift* zoo aan de kaak gesteld worden in de taal der geneeskundigen, maar mijn voorloopig besluit uit zijn tot nu geschreven artikelen is toch wel, dat, wanneer het een hoogleeraar in de Ned. taal- en letterkunde geoorloofd is op deze wijze Nederlandsch te schrijven in een reeks artikelen, die er toe moeten bijdragen onze vaktaal te helpen zuiveren, dat dan ook wij ons niet te veel behoeven te verwijten, onze taal tot heden geschreven te hebben, zooals wij het deden”.

Bovenstaand stukje werd door mij geschreven in het *Tijdschrift v. Geneesk.* van 19 April 1919. De redactie zette er toen het volgende onderschrift bij:

„Prof. KLUIJVER stelt zich voor het bovenstaande mettertijd, tegelijk met andere wellicht nog te verschijnen op- of aanmerkingen, gezamenlijk te beantwoorden”. En prof. KLUIJVER dacht blijkbaar: „Nur ein Narr gibt Antwort”.

Mag ik, nu in het artikel van prof. KLUIJVER in het nummer van 23 Januari ll. over „Eenige taalkundige beschouwingen” hij het weer heeft over „adjectief, substantief, puristen en constructie”, thans een antwoord ontvangen op de reeds in 1919 door mij gemaakte opmerkingen?

Amsterdam, 22 Januari 1926.

A. KROVELD JR.

ANTWOORD.

Gaarne wil ik de vraag van den heer KROVELD beantwoorden. Bij herhaling heb ik gezegd wel te begrijpen, dat in de taal der wetenschap het gebruik van vreemde woorden niet is te ontgaan, en dit geldt ook voor de taalkunde. De Nederlandsche termen in de taalkunde zijn vaak letterlijke vertalingen van Latijnsche woorden die weer nabootsingen zijn van Grieksche; en de keus der termen is vaak reeds in het Grieksch zonderling. *Ik* heet een *voornaamwoord*. Die term is de vertaling van *pronomén*, waarmede in navolging van den Grieksch term is bedoeld een woord dat in de plaats komt van een naamwoord. Nu zal niemand op dit oogenblik beweren, dat *ik* in *ik schrijf* een naamwoord vervangt. Maar zelfs indien men dit wilde uitdrukken, zou men dan *voornaamwoord* kiezen? Kan iemand die een *secretaris* vervangt, een *voorsecretaris* heeten?

Liever dus dan *voornaamwoord*, dat niets zegt en iets schijnt te willen zeggen, zal men *pronomén* gebruiken, dat men niet verder tracht te ontleden. Ik zou meer dergelijke voorbeelden kunnen noemen, doch misschien is dit eene genoeg. Ik heb altijd gemeend, dat men voor de inderdaad „technische” begrippen de gebruikelijke internationale termen niet behoeft te weren, en ook in het artikel van 23 Januari heb ik dit gezegd.

Groningen, 26 Januari 1926.

A. KLUIJVER.